

Глава 3

Миризма на мед лъхна от стаята. Отец Матео замръзна на прага. Хиро едвам спря зад него, за малко да го бутне. Щом погледна през рамото на свещеника, беше благодарен, че самурайската традиция забранява да се реагира емоционално на трагедия.

А и Хиро беше виждал такава смърт преди.

Северната стена на стаята беше обляна с кръв. *Токономата* беше опръскана с кръгли капки, а от двете страни на декоративната ниша кръвта се беше стекла по стените.

Локва от засъхнала кръв във формата на полумесец беше пропила *татами* пред *токономата*, а колеблива кървава дия свързваше локвата и мъртвия самурай, който лежеше с лице нагоре върху тънък матрак до огнището в средата на стаята. Той беше гол с изключение на подгизналата от кръв препаска през слабините, прилепнала към ханша му.

Йезуитът прекрачи прага, а Хиро го последва. Миризмата на мед се усили, но този път се усещаше и сол в нея. Хиро подуши внимателно, но не долови миризма на пот. Мъртвецът не се е съпротивлявал дълго.

Краката на убития бяха опръскани с ръждиви капчици от бедрата до коленете. Разкъсаното му гърло беше съдрано от безброй назъбени дракотини. Сякаш започваха от дясната му страна – там, където вратът и рамото се събираха, – и свършваха малко преди лявото ухо на самурая.

По гърдите на мъртвеца имаше три прободни рани, нанесени вертикално, сякаш е бил наръган с къс, тънък кинжал. Метален блясък в средната рана издаваше счупено острие, но Хиро не го виждаше достатъчно добре, за да определи вида му. Едвам се

сдържа да не иде по-близо. Повечето японци смятаха смъртта за оскверняваща и въпреки че Хиро не вярваше в суеверия, не би рискувал прикритието си само за да задоволи любопитството си.

Той се огледа за дрехите на самурая. Прилежно сгънато синьо кимоно и *оби* лежаха на пода пред нишата, точно под напръсканата с кръв ваза с хортензии, която стоеше на рафта в *токономата*. Капките кръв, с които бяха изцапани дрехите, подсказваха, че те са стояли сгънати преди нападението.

Погледът на Хиро беше привлечен от вазата. Хортензиите символизираха любов и сърдечни чувства. Той се почуди дали самураят е бил още жив, за да види как стената се опръсква с чувствата му. Количеството кръв и коварните рани подсказваха, че смъртта е настъпила бързо и ненадейно.

Дребно момиче, вероятно на шестнайсет, беше коленичило вдясно от *токономата*. Дългопръстите ѝ ръце бяха отпуснати в скута върху окървавеното ѝ кимоно, а лицето ѝ – клюмнало към пода. Стойката ѝ показваше търпеливост, но плиткото ѝ дишане издаваше скрития ѝ страх.

Отец Матео коленичи пред момичето. Щом тя повдигна глава, гладките ѝ устни потрепериха и тя вдигна длани, за да скрие устата си в тях. Традицията ѝ позволяваше повече емоции, отколкото на мъжете, но не прекалено много.

По напудрените ѝ бузи се бяха стекли сълзи, а дирите им показваха истинския цвят на лицето ѝ. Очите ѝ бяха хлътнали от недоспиване и под тях имаше тъмни кръгове, но Хиро рядко бе виждал по-красиво момиче. Всъщност познаваше само едно и обикновено се опитваше изобщо да не мисли за него.

– Отец Матео. – Саюри възвърна самообладание и спусна ръцете си. – Така се радвам, че дойдохте. Боях се, че може да откажете. Не съм го направила аз. Не бях аз.

– Разбира се, че не си – отвърна отец Матео. – Но какво се случи?

Маюри още стоеше коленичила на прага, затова Хиро не се отдалечаваше от вратата. Той никога не обръщаше гръб на потенциална опасност, а в този момент всеки беше заплаха.

– Акечи *сан* дойде в чайната както обикновено. – Саюри кимна към трупа, но държеше погледа си върху отец Матео. – Развличах го по няколко ноци в седмицата – само му пеех, вечеряхме и разговаряхме, – нищо забранено, както сам бяхте казали.

– Това е къща от висока класа – тросна се Маюри. – Бордеите са в Понточо.

Хиро погледна жената изкосо. Свещеникът сигурно би приел думите ѝ като защита на Саюри, ала Хиро чу в тях единствено загриженост за репутацията на къщата.

– Не съм дошъл, за да те упреквам – каза отец Матео и Хиро знаеше, че думите му бяха искрени. Способността на йезуита да се доверява и да прощава не спираше да изумява пазителя му *шиноби*. Но имаше и случаи, когато Хиро се дразнеше от нея.

– Акечи *сан* остана до късно – продължи Саюри. – Повечето гости си бяха тръгнали. Бях уморена и исках да си лягам, но той не си тръгваше. Казах, че ми се ходи до тоалетната, но той не разбра намека, затова отидох при Маюри и я помолих да се намеси.

Тя погледна към вратата. Маюри кимна.

– После отидох до тоалетната – каза Саюри. – Когато се върнах, Акечи *сан* каза, че иска да остане за през нощта. Беше твърде пиян, за да стигне до къщи. Попях му и той заспа. Май и аз бях подпийнала, защото заспах веднага след него. Когато се събудих, той беше мъртъв.

Устните на Саюри затрепериха. Една-единствена сълза се стече по бузата ѝ. Тя вдигна дясната си ръка, избърса я и пак отпусна ръката в скута си.

Свършено представление, помисли си Хиро – твърде свършено, за да е истина.

– Не си виновна ти – каза отец Матео.

– Сигурно е бил някой *шиноби* – предложи Маюри. – Бях в стаята си цяла нощ и не съм чула нищо.

– *Шиноби* – повтори отец Матео. – Това е същото като *нинджа*, нали така?

Маюри вирна нос и надменно изгледа свещеника. След дълга пауза, каза:

– Да, но само китайците го наричат така.

Погледът на Хиро се върна към трупа. Коженият ластик, който държеше загладената опашка на самурая, се беше отхлабил. Побелели кичури се спускаха над лицето му и се влачеха по пода.

Хиро поклати глава. Дори мъртъв самурай не заслужаваше този срам косата му да е разпиляна. Тогава забеляза нещо по-ло-

шо. Убиецът беше извадил очите на трупа. Празните очни ями бяха покрити с коричка от засъхнала кръв.

Хиро беше виждал много трупове, но такова нещо виждаше за първи път.

Той се вгледа в трупа много внимателно. Още веднъж забеляза блясъка на полиран метал в гърдите на мъртвеца. Този път реши да огледа по-щателно.

Престори се, че кашля, и сложи ръка на стомаха си.

– Извинете. Ще изляза на въздух.

Маюри се намръщи, когато Хиро тръгна през стаята, за да иде до вратата на верандата.

– Не пипайте нищо – сопна се тя. – Искам всичко да си стои на мястото.

Хиро се зачуди дали тя лъже или просто не осъзнава, че тялото е било преместено.

Докато минаваше покрай трупа, той хвърли око на раните по гърдите на самурая. Засъхнала кръв скриваше одраскванията, но успоредните прорези бяха с еднакъв диаметър и на почти, но не съвсем еднакво разстояние, като изподрано от нокти на тигър. Парченце метал светеше в средната рана. Както подозираше Хиро, острието на убиеца се беше счупило.

Той не видя друго, преди да стигне до вратата – бутна я и стъпи отвън. Дълга сламена стреха се простираше над покрития вход, подпиран на всеки десет крачки от кръгли колони по ръба на верандата. Отвъд покрития вход имаше тесен двор, нашарен от вишни. Под тях, в декоративни градини цъфтяха цветя. Гранитни фенери и една черна статуя на Буда стояха между лехите с цветя. Яркозелен мъх покриваше закръгленото коремче на Буда.

Освен нападалите по земята листа, разпръснати най-вероятно от кратката, но силна буря снощи, Хиро не забеляза нищо смущаващо в градината. Нямахте стъпки по тревата, а единствените превити цветя бяха прекършени от силния дъжд. Нямахте и кървави следи по верандата. Не че Хиро очакваше да има. Следите в стаята свършваха край вратата, като последните бяха една до друга. Който и да ги беше оставил, беше спрял да си обуе обувки или поне да си свали кървавите чорапи. Дирята свършваше там.

Вдясно малка правоъгълна постройка се подаваше иззад чайната. Хиро отиде до ръба на покрития вход и се взря отвъд стре-

хата. Прилежащата постройка имаше сламен покрив и отворена врата откъм тесния край.

По висящите пред входа фенери и закованите с дървени летви прозорци близо до покрива се познаваше, че това е тоалетна.

Две стари вишни стояха между тоалетната и градинската стена, която делеше „Сакура“ и съседната къща. По-високото дърво стигаше почти десет метра, а по-малкото беше с осем-десет сантиметра по-ниско от него. Те се пресягаха през стената и протягаха ръце към съседната къща като крадци гиганти, решени да оберат джобове на съседите.

Хиро се върна при отворената врата и погледна пак в стаята. Маюри беше изчезнала и вътрешната врата беше затворена. Отец Матео беше коленичил до Саюри. Главите им бяха сведени в молитва.

Когато Хиро прекрачи прага, през стените се разнесоха кръсъци – яростни, настоятелни и мъжки. Идваха откъм главния вход на чайната.

Хиро побърза да застане между свещеника и вътрешната врата. Ако не грешеше, беше пристигнал роднина на убития.

Глава 4

Вратата се плъзна. Млад самурай влетя в стаята с ръка на дръжката на *катаната* си. Направи две стъпки към огнището и замръзна от ужас.

Непознатият беше с половин глава по-нисък от Хиро, с обръснато теме и дълга черна коса, прибрана на самурайски кок. Изглеждаше много млад – на не повече от деветнайсет – и слаб, с тясно лице и тънки мустаци, които стояха по-скоро като сянка върху устните му. Беше облечен с широки панталони *хакама* и с пъстроцветно копринено *сюрко* с високи рамене и ходеше много по-наперено, отколкото бе допустимо за възрастта му.

Дрехите и държанието му подсказваха, че е *дошин* – местен полицаи, – дошъл по сигнал за размирица.

Хиро се зачуди кой ли го е извикал. Въпреки че всички полицаи бяха самураи, само простолюдието прибягваше до помощта на съда и полицията. Семействата на самураите сами налагаха спазването на закона.

Носът на непознатия почервения. Руменината се плъзна нагоре и стигна чак до полуобръснатия му скалп. Опашката му помръдна, а ръката му трепна върху меча. Погледът му оставаше закован в трупа.

– Какво се е случило тук? – изстена той.

Маюри не се беше изправила, след като му бе отворила вратата. Тя сведе глава до пода на мига и когато се върна в изходно положение, изглеждаше много малка и уязвима. Страх топеше ледената ѝ външност, както врял чай топи сняг.

– Хиляди извинения, Акечи *сама* – каза тя, използвайки най-почтителното обръщение. – Ние не сме... Надяваме се, че ще разберете... сигурно е бил наемен убиец.

Самураят се врътна и посочи към Маюри.

– Бил е убит във вашата чайна. Вие сте виновни.

Той се обърна към мъртвеца и падна на колене.

– Покрийте с нещо баща ми.

В главата на Хиро прозвуча предупредителен звън. Длъжностите в киотоската полиция обикновено се наследяваха, като се предаваха от баща на син. Мъртъв самурай означаваше неприятности за Саюри. Мъртвите полицаи биха докарали неприятности на всеки, особено ако синовете им бяха арогантни *дошини*.

На Хиро му се прииска да бяха дошли малко по-късно, или пък въобще да не бяха идвали.

Маюри сведе глава до пода отново, но Хиро вече беше забелязал ужаса в очите ѝ.

Саюри стана и вдигна кимоното на мъртвеца.

Дошинът размаха глава и се сопна:

– Какво си мислиш, че правиш?

Саюри замръзна с широко отворени очи. Коприненото кимоното се разгъна и започна да се изплъзва от ръцете ѝ. Тя го притисна към гърдите си, за да не го изпусне.

Неотронени сълзи за малко да прелеят от очите на младия мъж, но иначе юмруците му бяха стиснати.

– Как смееш да оскверняваш кимоното му с кървавите си ръце!

Кимоното вече беше съсипано, а на Хиро му стана ясно, че синът на убития не разсъждава трезво. По видими причини.

Хиро протегна ръка към дрехата.

– Оставете на мен.

Младият самурай премигна и веждите му се повдигнаха от изненада, а после се извиха в обратната посока, щом забеляза чуждестранния свещеник. Той скочи на крака. Беше висок почти колкото Саюри, но гневът го правеше да изглежда много по-висок.

– Кой сте вие? – настойчиво попита той. – И какво търсите тук?

Хиро се поклони.

– Аз съм Мацуи Хиро, преводач и писар. Това е отец Матео Авила де Сантос, свещеник на чужда религия, от Португалия.

Лицето на младия мъж почервения от яд. Този път се нахвърли върху Маюри.

– Как смееете да пускате чужденец в тази стая! – гневният му поглед се премести към Хиро, а ръката му се върна на дръжката на *катаната*. – Махнете го оттук, преди да съм му отсякъл главата.

Хиро се изуми от начина, по който тъгата на младия мъж избиваше в гняв, и почувства, че може да последва яростен изблик. Като стоеше между самурая и свещеника, Хиро дръпна кимоното от Саюри и го разпъна върху трупа. Внимаваше да не докосне тялото.

Когато приключи, каза:

– Свещеникът е под закрилата на шогуна. Ашикага Йошитеру лично го покани да живее и работи в Киото.

– Това не му дава право да осквернява тялото на баща ми.

– Присъствието на свещеник не осквернява мъртвите – каза Хиро. – А и той не е докосвал баща ви. Дойде, за да успокои тази жена, която споделя религията му.

Хиро премина на португалски:

– Трябва да се махаме.

– Какво му каза? – настойчиво попита самураят. – Говори на японски!

– Отец Матео не говори езика ни добре. – Хиро се надяваше, че отец Матео ще изиграе своята роля от играта. – Казах му, че искате да си вървим.

Младият мъж присви очи към Хиро. Ръката му продължаваше да стои на дръжката на меча, а той се тресеше като дива свиня преди нападение.

Хиро усети прилив на адреналин по крайниците си, но ръцете му не помръднаха от мястото си. Не искаше да убие полицаи, ако можеше да го избегне.

Отец Матео явно не забелязваше опасността.

– Няма да си тръгна – каза той на португалски и кимна към Саюри. – Тя се нуждае от помощта ни.

Хиро се обърна към йезуита точно толкова, че да вижда око-то му:

– Трябва да тръгваме сега, веднага.

– Ще взема Саюри с мен – отец Матео повика с ръка момичето и се запъти към вратата.

Жестът не се нуждаеше от превод.

– Не мърдай от мястото си! – изрева младият мъж.

Саюри замръзна със зяпнала уста и широко отворени очи.

Отец Матео пое дъх. За малко да забрави, че сега не говореше японски добре. Затвори уста и не каза нищо.

– Тя твърди, че не е убила баща ви – каза Хиро. – Няма причина да остава тук.

– Моля ви, Нобухиде. – Нови сълзи избиха в очите на Саюри, а кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, когато склочи ръце и започна да му се моли. – Не ме убивайте.

Нобухиде не ѝ обърна никакво внимание.

– Това е жената, с която баща ми прекарваше вечерите си. Ки-моното ѝ опетнено с кръвта му, а по пода се виждат само женски следи.

Той посочи към дирята от малки стъпки, която започваше от покритото с коприна тяло и стигаше до вратата. Хиро беше съгласен, че приличаха на женски, но не искаше да прибързва със заключенията и да осъжда някого само въз основа на това, което се вижда наоколо.

А пък нали и до огнището не лежеше неговият баща.

Саюри коленичи и сведе глава до пода.

– Не бях аз – прошепна тя. – Когато се събудих, го намерих точно така, както е сега.

Самураят погледна към стената и кървавия под, сякаш се опитваше да възпроизведе мислено сцената.

– Виждам стъпки само тук, но не и на верандата. Как е могъл убиец да се промъкне незабелязано и да изчезне безследно? – Той извади *катаната* си.

Мускулите на Хиро се стегнаха, когато острието изсъска от ножницата. Само годините тренировки държаха ръцете и тялото му неподвижни в такива моменти.

– Имам право да отмъстя за смъртта на баща си – заяви Нобухиде, – първо, като негов син, и второ, като *йорики* на Понточо.

Хиро пое рязко дъх. *Йорики* бяха полицейски началници и помощник съдии, с не повече от трийсетина *дошини* под свое командване.

– Моля ви, недейте – замоли се Саюри.

Маюри гледаше от прага, безмълвна като каменните кучета, охраняващи чайната.

– Чакайте – каза отец Матео.

Нобухиде се обърна.

– Нали каза, че той не говори японски.

Ръката на Хиро застана на *катаната* му, но той устоя на изкушението да я извади. Досега Нобухиде беше заплашил само Саюри, а и Хиро предпочиташе да не убива опечален мъж. Поне не и пред свидетели.

Той направи крачка към Нобухиде.

– Казах, че не говори езика ни добре. Не съм казвал, че не го разбира.

Младият самурай държеше *катаната* си на нивото на кръста. С лявата ръка почти докосваше пазителя на свещеника, а с дясната стискаше оръжието в основата на дръжката. Хиро разпозна бойната готовност. Знаеше също, че прибирането на меч, без да се е проляла кръв, беше срам и позор за един самурай, както и че полицаите не обичаха да ги разиграват.

Той трябваше да намери изход от ситуацията на мига или някой можеше да умре.

– Трябва да направим нещо – каза отец Матео на португалски.

– Такъв е законът – отвърна Хиро. – Той има право да отмъсти за баща си.

– Но тя не е убила баща му – възпротиви се свещеникът. – Смъртта ѝ няма да върне правдата.

– Говорете на японски – изръмжа Нобухиде и повдигна меча си, за да подчертае заплахата.

Отец Матео застана между Саюри и самурая с такава увереност, която граничеше или с невежество, или с глупост. Нобухиде се облещи и сниши леко меча си.

Свещеникът каза на Хиро да превежда, после се поклонил на Нобухиде и продължил на португалски:

– Почтени господине, уважавам обичаите и законите ви, но тази жена е под закрилата на църквата, която пък е под закрилата на шогуната. Шогун Ашикага даде своето разрешение на предшественика ми, Франсис Хавиер, да се засели в Киото и да учи на нашата религия всеки, който желае да я приеме. Тази жена позна Исус Христос като неин Господ и Спасител. Тя е закриляна от божията справедливост, както и от японските закони.

Дясната ръка на йезуита помръдна. За миг Хиро помисли, че ще я вдигне, но свещеникът овладя нервния си жест. Хиро остана

доволен. Често бе предупреждавал отец Матео колко е важно самураят да се контролира.

Хиро преведе думите по възможно най-любезния начин и наблюдаваше реакцията на Нобухиде. *Шиноби* не убиваше, ако не го предизвикат, но щеше да действа без колебание, за да спаси свещеника.

Нобухиде отвърна с насмешка:

– Тя е убийца. Тя няма права по никакви закони.

– Една християнка има право да докаже невинността си – заупорства свещеникът, все още на португалски. – Законът на църквата го изисква.

Хиро подозираше, че свещеникът блъфира, но преведе думите му.

– Никога не съм чувал за подобно нещо – каза Нобухиде, – а и самураите не са длъжни да спазват вашите християнски закони.

– Но Саюри е – контрира го отец Матео, – както вие сте длъжен да спазвате кодекса *Бушидо*, който повелява самураите да смекчават правосъдието с милосърдие.

Когато Нобухиде чу думите му преведени, той отстъпи изненадан и сниши върха на меча си с няколко сантиметра. После каза свъсено на Хиро:

– Той не каза това. Вие си го измислихте, за да му помогнете.

– Отец Матео е последовател на *Бушидо*, както и на Христос – отговори Хиро, доволен, че бързият ум на свещеника се бе позовал и на самурайската чест, а не само на религиозните закони.

– А тя как ще докаже невинността си? – настойчиво попита Нобухиде. – Ясно е, че е виновна.

– Трябват ѝ два дни да докаже противното – заяви отец Матео, – времето, което нашият Бог е прекарал в гробницата, преди да възкръсне от гроба и да докаже своята божественост. Това е една от основите на нашата вяра. Надявам се, че няма да откажете на Саюри последен религиозен обред.

Щом Хиро довърши превода, добави от себе си:

– Нищо не пречи да я убиете и след два дни.

– Тя ще избяга. – Нобухиде погледна гневно Саюри.

Момичето продължаваше да стои на колене с чело, опряно в земята.

– Няма да избяга – каза Хиро. – Ако се притеснявате, сложете *дошини* да пазят чайната.

Хиро не го интересуваше какво ще стане със Саюри, но ако убедеше Нобухиде сега, йезуитът щеше да си тръгне с глава на раменете.

– Как ще въртя бизнеса си с полицаи на вратата? – прозвуча ужасеният глас на Маюри.

– Това е номер – каза Нобухиде. – Свещеникът ще я отведе тайно през нощта.

– Давам ви думата си, че това няма да се случи. – Хиро нямаше никакво намерение да се връща отново в „Сакура“. – Дайте на момичето два дни под стража. Ако не успее да докаже невинността си, екзекутирайте я. Така хората ще ви запомнят като човек, който обича справедливостта.

Докато Нобухиде обмисляше предложението, Хиро виждаше как честта на *Бушидо* и жаждата за отмъщение се борят в мислите на младия мъж.

– Добре – Нобухиде свали ръка от меча си и посочи към отец Матео. – Но ще държа него еднакво отговорен.

Свещеникът се поклони.

– Давам ви думата си, че Саюри няма да избяга.

– Не за това – каза Нобухиде. – Хората ми ще пазят чайната. Държа ви отговорен за смъртта на баща си. Ако докажете невинността на Саюри до обед, два дни от днес, ще екзекутирам убиеца, а нея ще освободя. Но ако не успеете, ще убия и двама ви.